

לערער, מסתבר לומר **הא מיית**, שאכן מת הבעל. והא דקאמרה לא מת, לקלקולה לצרה היא דקמיכוונא, לעגנה שלא תנשא, ואף על פי שעל ידי עדותה גם היא אסורה להנשא, מכל מקום מעידה ו"תמות נפשה עם פלשתים" קאמרה, הלכך, הוה אמינא שאפילו השניה עצמה תהיה מותרת בכהאי גוונא, קמשמע לן דהשניה אסורה.

שנינו במשנה: **אחת אומרת מת ואחת אומרת נהרג. רבי מאיר אומר, הואיל ומכחישות זו את זו, הרי אלו לא ינשא:**

ומקשינן: **וליפלו רבי מאיר נמי ברישא**, באחת אומרת מת ואחת אומרת לא מת, שהיות ומכחישות זו את זו, גם זו שאומרת מת, לא תנשא.

ומתריצין: **אמר רבי אלעזר: אין הכי נמי, גם הרישא במחלוקת שנויה.**

ורישא אליבא דרבי יהודה ורבי שמעון היא, הסוברים שצרה לא מכחשה.

ורבי יוחנן אומר: אפילו תימא רישא כרבי מאיר.

היות ובהא, ברישא, כשאחת אומרת מת ואחת אומרת לא מת, אפילו רבי מאיר מודה, דכל "לא מת" — בעדות אשה, לאו הכחשה היא!

כי רבנן האמינו לראשונה שאמרה מת, ומשום כך תנשא, כיון שלא הוכחשה⁽²⁾.

ק"ח-א וכן **אשה אחת אומרת מת, ואשה אחת אומרת לא מת, הרי זו לא תנשא.**⁽¹⁾ היות ובאה השניה קודם שיתירוה על פי הראשונה, ואפילו אם השניה היא צרתה, היא אוסרתה בהכחשתה.

גמרא:

שנינו במשנה: באו שתי נשים של בעל אחד, ואחת אומרת מת, והשניה אומרת לא מת, זו שאומרת לא מת, לא תנשא.

והוינן בה: **טעמא דלא תנשא, משום דאמרה לא מת.**

ודייקין מינה: **הא אישתיקא השניה, היא תנשא על פי עדותה של הראשונה.**

ומקשינן: **הא אין צרה מעידה לחברתה.**

ומתריצין: לעולם אם שתקה השניה היא לא נישאת.

והטעם שלא אמרה המשנה שאפילו אם שתקה השניה לא תנשא, אינו כדי שנדייק מכך שאם שתקה השניה היא תנשא בעדות הראשונה, דפשיטא לן שלא תנשא בעדות חברתה. וזה ששנינו במשנה דב"אמרה" לא מת לא תנשא, משום ד"לא מת" איצטריכא ליה לתנא להשמיענו, שאם השניה מכחשת, הראשונה נמי לא תנשא.

דמלקא דעתך אמינא, כיון שבאה השניה

2. ואפילו אם העידו בבת אחת, ובצרות דווקא לא הוי הכחשה, וטעמא דמילתא, משום דכשמכחשתה צרתה דלא מת, אין לנו להאמינה,

לגבי עד כשר כעד אחד דמיין, הכי נמי הורע כח אשה אחת לגבי עד כשר.

1. ואם נשאת לא תצא, תוי"ט.